

kovo, a to takového stupně, že ho uzpůsobuje, by svému zášti obětoval osud svého nepřítele.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, Zm II 391/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jihlavě z 15. července 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané podle §§ 8, 171, 173, 174 II. a), c), 175 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje toliko zmatek podle § 281 čís. 3 tr. ř. a to jen z toho důvodu, že svědek Jaroslav Č. byl vyslechnut pod přísahou, ač prý stěžovatel upozornil soud před výsledkem svědkovým na to, že žije se svědkem v nepřátelství, ježto naň učinil trestní oznámení pro poškození na těle, pro které byl svědek v květnu 1927 krajským soudem v Jihlavě odsouzen. Bránila prý proto vzetí svědka do přísahy překážka § 170 čís. 6 tr. ř. Pokud jde o nedokonanou krádež na Jaroslavu Č-ovi, jest zmateční stížnost zřejmě bezdůvodna. Především neposkytují směrodatné po této stránce záznamy protokolu o hlavním přelíčení opory pro tvrzení stěžovatelovo, že upozornil soud před svědkovým výslechem na to, že žije se svědkem v nepřátelství, ježto naň učinil trestní oznámení pro poškození na těle, pro které byl svědek v květnu 1927 krajským soudem v Jihlavě odsouzen, ani že okolnost ta jinak přišla při hlavním přelíčení na přetřes. Otázku přípustnosti vzetí svědka do přísahy sluší však soudu zásadně řešiti podle stavu přelíčení v době svědkova výslechu. Soudu nelze s úspěchem vytýkati, že vzal svědka přes překážku § 170, čís. 1—6 tr. ř. při hlavním přelíčení do přísahy, neměl-li podle stavu přelíčení podkladu, by přípustnost tohoto opatření bral v pochybnost. Nehledíc však k tomu, nestačí s hlediska § 170, čís. 6 tr. ř. pouhé tvrzení obžalovaného, že svědek chová k němu nepřátelství, nebo pouhý poukaz na pohnutku k nepřátelskému smýšlení proti svědkovi. Třeba soudu oznámiti skutečnosti, ve kterých se již projevilo nepřátelství svědkovo, a to takového stupně, že ho uzpůsobuje, by svému zášti obětoval osud svého nepřítele. Takové skutečnosti však ani zmateční stížnost sama neuvádí, aniž tvrdí, že byly stěžovatelem soudu vůbec uvedeny na vědomí. Nejsou tu tedy dány, ba ani stížností tvrzeny způsobilé předpoklady zákazu § 170, čís. 6 tr. ř. a tím též předpoklady zmatku § 281, čís. 3 tr. ř. Ostatně byl stěžovatel ve směru pokusu krádeže usvědčen kromě výpovědi Jaroslava Č-y i výpovědí dalšího svědka Roberta Č-y, ježž označuje rozsudek výslovně za naprosto věrohodného.

Čís. 2943.

Skutková podstata zločinu utržení na cti ve směru subjektivním předpokládá vědomí pachatelovo, že jeho obvinění může podle svého

způsobu zavdati příčinu k vrchnostenskému vyšetřování neb alespoň pátrání; nezáleží na tom, že a jak se vrchnost o obvinění dověděla (oznámením napadeného, který závadný dopis na dvoře domu našel a četnictvu předal).

Důvod zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. předpokládá, že rozsudek obsahuje výrok o důvodu trestnost vylučujícím.

Předpis § 2 e) tr. zák. předpokládá skutkový omyl pachatelův.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Zm I 362/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 13. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle § 209 tr. zák.

D ů v o d y:

Řídě se právní zásadou vyslovenou v nálezu zrušovacího soudu ze dne 15. února 1927, že důležitou složkou subjektivní skutkové povahy zločinu utrhaní na cti je vědomí obžalovaného, že křivé obvinění může zavdati příčinu k vrchnostenskému vyšetřování aneb aspoň pátrání, zjišťuje nalézací soud, že si obžalovaný vzhledem na místo, kde zanechal cedulku, na dvoře svého domu, kde bydlí více nájemníků — vědom býti musil a byl, že ji někdo z domu bude určitě čísti, a že tato cedulka vzhledem na místo, kde byla uložena, bude míti v zápětí šetření nějakého orgánu bezpečnosti, jelikož musel předpokládati, že lidé, kteří tuto cedulku viděli a četli, zajisté o tom budou mluvit, že to přijde na veřejnost, a že pak není vyloučena možnost šetření. Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 9 b) a 10 § 281 tr. ř., napadá stížnost tento výrok, snažíc se dokázat, že soudem zjištěného vědomí obžalovaného o možných následcích jeho činů tu nebylo, ježto by, pokud by skutečně byl zamýšlel Josefa N-e vydati nebezpečí trestního vyšetřování, nebyl položil psaní do uzavřeného dvoru vlastního domu, nýbrž, by ho byl poslal přímo četnictvu; že opačné závěry soudu, podle nichž musil obsah dopisu lehce a s jistotou vrchnosti přijíti na vědomí, nejsou logické, a že proto skutková podstata zločinu § 209 tr. zák. není dána. Obžalovaný prý byl v omylu, který bránil poznání, že provede zločin, poněvadž nemyslil a neměl za to, že by za dané situace závadný dopis byl třetí osobou čten nebo četnictvu předán — § 2 e) tr. zák. Oproti těmto vývodům dlužno uvážit, že především stížnost jest již formálně pochybena, pokud se dovolává důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., poněvadž tento důvod předpokládá, že rozsudek obsahuje výrok o důvodu trestnost vylučujícím, jímž byl zákon porušen, kdežto napadený rozsudek takového výroku vůbec neobsahuje. Avšak, i když se tyto vývody stížnosti pojímají s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř., nelze jim přisvědčiti. Pochybeným je obzvláště poukaz na předpis § 2 e) tr. zák., předpokládající skutkový omyl pachatelův, pro který nebylo lze v činu spatřovati zločin. Takové, na skutkový omyl poukazující okolnosti nebyly obžalo-

vaným tvrzeny a nevyšly ani jinak za trestního řízení na jevo. Stěžovatel se naopak svými vývody snaží skutkové závěry soudu o vědomí zákonem vyhledávaném zvrátiti samostatným hodnocením průvodů a sestřování závěrů opačných. Tu pak dlužno připustiti možnost i jiných závěrů, než k nimž dospěl nalézací soud. Než pouhá taková možnost nečiní ještě rozsudek zmatečným, rozhodují tu podle zásad § 258 a 288 čís. 3 tr. ř. jedině závěry soudu nalézacího, pokud jsou logicky možny a nejsou stíženy některou z formálních vad čís. 5 § 281 tr. ř. Takových vad však stížnost neuplatňuje a jest tedy patrné, že pouze nepřipustným způsobem brojí proti volnému přesvědčení nalézacího soudu. Ani druhá námitka stížnosti neobstojí. Poukazujíc k tomu, že to nebyla osoba třetí, nýbrž dotčený Josef N. sám, jenž závadný dopis na dvoře našel a četnictvu předal, snaží se stížnost dovoditi, že tu není skutkové podstaty zločinu § 209 tr. zák., poněvadž k vrchnostenskému pátrání byl dán podnět dotčenou osobou samostatnou. Důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. těmito vývody stížnost neprovádí, poněvadž nedokazuje, který jiný trestný čin by tu mohl přijíti v úvahu. Leč ani jinak neprovádí obžalovaný touto hmotněprávní námitkou stížnost po zákonu, ježto již v řečeném rozhodnutí zrušovacího soudu byla tato otázka rozřešena tím, že bylo vysloveno, že skutková podstata zločinu utržení na cti ve směru subjektivním předpokládá vědomí pachatelovo, že jeho obvinění »může« podle svého způsobu zavdati příčinu k vrchnostenskému vyšetřování neb alespoň pátrání, čímž zároveň je vyřčeno, že vůbec nezáleží na tom, že a jak se vrchnost o dotyčném obvinění dozvěděla. Pokud se stížnost tohoto právního názoru nedrží, dlužno ji již podle čtvrtého odst. § 293 tr. ř. pokládati za neprovedenou po zákonu. Bylo tudíž bezdůvodnou stížnost zavrhnouti.

Čís. 2944.

V případech, v nichž v úvahu přichází zločin podle § 155 a) tr. zák., jest nejen právem, nýbrž přímo povinností soudních znalců lékařů, by podali posudek také v tom směru, zda nástroj a způsob, jímž bylo poranění přivoděno, je takovým, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečství života.

Skutková podstata zločinu podle § 155 a) tr. zák. je dána jen tehdy, je-li poranění přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečství života; nevyžaduje se, by poranění určitým nástrojem (uchem sklenice) přinášelo s sebou nebezpečství života za normálních okolností, stačí, mohlo-li nebezpečí to nastati i jen za zvláštních okolností.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Zm I 468/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 13. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem